

סבא סם

סטפן קוסגרובה

book-pop.com

כמעט-שם.. איפה שהצרצרים שרים כאשר השמש
שוקעת אחרי העצים, ודביבונים רוקדים כמו
ליצנים.

כמעט-שם.. איפה שהרוח שרה ברוך דרך העצים
"כמעט-שם.. כמעט-שם.."

יותר רחוק מרחוק, בקצה האופק ישנו שביל בין
צמחי שרכים גבוהים. אם תלך בשביל זה, תמצא
ארץ כמעט-שם.

כאן, לרגלי הר קוטה-קאזו תמצא דלתות כבדות
מעץ אלון, שמובילות למאורות בהן חיים הארנבים.
המאורות הן חמות ונוח לחיות בהן, והן מגנות בפני
סערות כבדות שפוקדות את האחו בסוף הקיץ.

תמשיך בשביל דרך יער הלחשים ומעל גשר
האוושות ותגיע להצטלבות. אם תלך שמאלה
תמצא את עצמך במרכז יער האורנים. אך אם
תפנה ימינה, תגיע בסוף לקצה השביל. ושם תראה
אחו מלא גזר בר וורדים קטנים.

אלא שהארנבים הצעירים לא אוהבים לשהות במאורות. הם חושבים שהתעלות לחות וחשוכות מדי. הם רוצים לגור בחוץ, תחת שמיים פתוחים. לראש הלהקה של הצעירים קראו דרבי. "אני מרגיש כאן כמו תולעת" הוא התמרמר "אני רוצה לחיות באחו, בבקתות, כמו אחרים שבארץ כמעט-שם!"

תעלות מפותלות כמו מבוך מחברות בין בתי הארנבים. שורשי עצים ועשבים מכסים את תקרות התעלות ואת הקירות. דונג הדבורים דולק. הוא מאיר את הדרך ונוטף על הרצפה. נכון שקצת לח במאורות אך הן ממלאות יפה את תפקידן.

הוא הפסיק לרגע, גירד את זקנו והמשיך
 "והסערות, שפוקדות את האחו כל שנה בבוא
 הסתיו, ירדו מהרי קוטה-קאזו והעיפו את כל
 הבקתות. כן, כולן! לא, ילדי, מוטב לחיות
 במאורות!"

החכם בין הארנבים היה אחד זקן ואפור כמעט כמו
 אדמה, ושמו היה סבא סם. הוא שמע את התלונות
 של דרבי ושל חבריו ובסוף, לקראת הקיץ, אמר
 "שמה ילדי. כשהייתי צעיר היה עוד ארנב כמוך,
 שרצה לחיות מעל האדמה באחו. למרות שיעצו לו
 לא לעשות כך, הוא הניע ארנבים אחרים לבנות
 להם בקתות בחוץ."

קול הבניה הגיע לארנבים שבמאורות. הם התלבשו
במהירות ויצאו לאחו לראות. הם לא יכלו להאמין
למראה עיניהם.
הארנבים הצעירים ראו אותם אבל הם המשיכו
בעבודה בלי לשים לב עליהם.

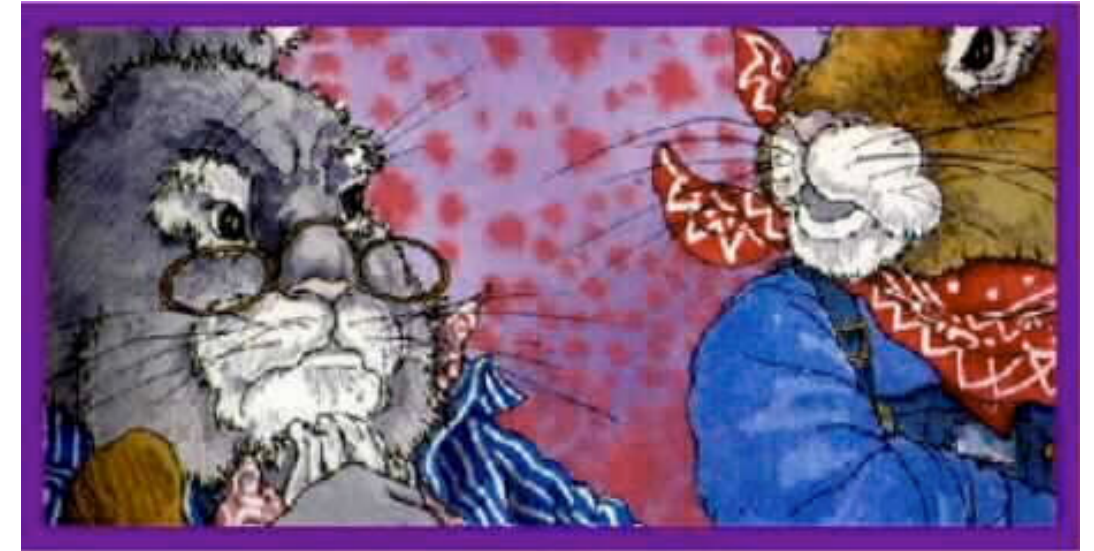

אבל דרבי כמובן לא הקשיב לדבריו של הזקן ומיד
למחרת בבוקר אסף עם חבריו קרשים, מסמרים
ומסורים והם התחילו לבנות בתים חדשים באחו,
מעל המאורות.
האחו התמלא קולות בניה, דפיקות ונסירות,
כשהארנבים מנסרים ודופקים ובונים את בתי
החלום שלהם.

אבל לדרבי לא הייתה סבלנות לשמוע ואמר
 "כשהיית צעיר, סבא סם, היו עוד דינוזאורים,
 וארנבים גרו במערות ולא במאורות תחת אדמה.
 אם אתם רוצים לגור במערות, תחיו שם. אנחנו לא
 נחיה כך יותר!"

"אבל, אבל.." מלמל סבא סם "כשהייתי צעיר
 ארנבים צעירים הקשיבו לדבריהם של זקנים."
 "אז" ענה דרבי בקול רם "לארנבים זקנים היה
 כנראה משהו שכדאי היה להקשיב לו! ועכשיו,
 בבקשה, אל תפריע לנו בעבודה. חזור לתעלות
 שלך!"

סבא סם נד בראשו וניגש למקום בו עבד דרבי.
 "שמע לי" אמר "תפסיקו מיד את השטויות!
 כשהייתי צעיר כמוך היה אחד כזה שעשה אותה
 השגיאה. האמן לי, רוחות סתיו תבואנה ומהביתם
 שלכם לא יישאר ולא כלום."

דרבי וחבריו לא הקשיבו. הם לא שמו לב עליו. הם המשיכו בעבודתם ורעש הדפיקות והניסורים שלהם כיסה על קולו של סבא סם. הכל התנהל כפי שדרבי תכנן מראש!

אבל סבא סם היה ארנב סבלני. למרות ההתנהגות הגסה הוא חזר למחרת ויום אחרי זה והזהיר שוב ושוב. "תיזהרו!" אמר "רוחות חזקות ירדו מהרי קוטה-קאזו! תיזהרו! תיזהרו!"

"אה, אה, הבתים האלה לא יעמדו כנגד הרוח!"
 "וי, וי! למה שלא יגורו כמונו במאורות למטה!"
 "מדוע הם לא רוצים לשמוע בקולנו?"
 אך הרעש סביב היה גדול והצעירים לא הקשיבו
 כלל לזקנים.

יום אחרי יום הארנבים הצעירים בנו את הבקתות
 שלהם באחו הפתוח. ויום אחרי יום הארנבים
 הזקנים, האפורים הביטו ודאגו מה יקרה
 כשתבואנה הרוחות. הם עמדו והתחממו בשמש
 ומדי פעם נשמע מפיהם הערה כזו או אחרת.

הרוח גלשה אפילו תחת הדלתות הכבדות של מאורות הארנבים, במשבים קלים ומערבולות, טעם של מה שעלול לבוא אחר כך. הארנבים הזקנים ידעו שסערה מתקרבת וקפצו מהר לאחו כדי להזהיר אחרים. וכשהם דילגו שם הרוח התחילה להתגבר והדי רעם נשמעו מההרים.

וקרה כפי שקורה תמיד בארץ כמעט-שם. עננים כבדים, רגזנים, התחילו להתאסף סביב ההר קוטה-קאזו. ועם בוא העננים גם הרוח התחילה לנשוב. תחילה רק אזהרה קלה לאחו שלמטה. ואחר כך, ללא כל אזהרה נוספת, חזק יותר ויותר!

"אבל זו לא רוח קלה" זעק סבא סם "זו סערת
הסתיו מהרי קוטה-קאזו."
"אז לך ותתחבא" צחק דרבי, וחזר לעבודתו.
בעצב רב חזר סבא סם וארנבים הזקנים האחרים
לתעלות כדי להסתתר מהסערה.

"דרבי! דרבי!" קרא סבא סם מעל רעש הרוח
הגוברת "הגיעה סערת הסתיו! רוצו למאורות! רוצו!
לא נשאר כבר זמן!"
"אין מה למהר" צחק דרבי לארנבים הצעירים "קצת
רוח קלה לא תזיק לנו!"

כלי עבודה, פטישים, מסורים וגם הארנבים
הצעירים התפזרו ברוח כמו עלים בשלכת הסתיו.
הבקתות, שלקח זמן כה רב לבנותן, נהרסו תוך
רגע אחד. לא נשאר אף קיר עומד, אף קרש שלם.

הם בקושי הספיקו להיכנס כשמכת רוח חזקה
ירדה על האחו מהרי קוטה-קאזו. ברק ורעם
ורוחות הסערה, כמו אגרוף ענקי, דפקו באחו בזעם
שפחד היה לראותו.

בסקרנות יצאו הארנבים הזקנים מהתעלות
והתחילו לתקן מה שניתן. באהבה ובדאגה הם
חבשו את הפצעים וקשרו את השברים של
הארנבים הצעירים, הטיפשונים.
לא פלא שמלבד כמה לוחות שבורים לא נראה
כלום מהבתיים.

ומהר, כמו שהתחילה כך גם שככה הסערה, ושקט
השתרר סביב.
ואז הופרע השקט על ידי צעקות של הארנבים
הצעירים, פצועים, מוכים, תלויים מענפי עצים
שעליהם העיפה אותם הסערה.

דרבי לא נפצע קשה אבל גאוותו הייתה מאוד פגועה.
עם דמעות בעיניים הוא אמר "סבא סם, אני מצטער
שלא הקשבתי לך. טעיתי מאוד!"
"אין דבר" ניחם אותו סבא סם ודפק לו על הכתף "זה
אני הייתי הצעיר הטיפש שניסה לבנות באחו לפני
שנים!"